

Alexandra Fischer-Hunold

Sódervári Sherlock báró

3. kötet

A dilinyós tűzbarát

Karsten Teich illusztrációival

Scolar

Tartalom

Hurrá, szünidő!	11
Sherlock barátira lel?	28
Kísértettörvény	41
Feodóra Fallini	58
Baljós jelek	76
Tűz van! Tűz van!	97
Forró nyom	108
A tűzcsuhás	119
Egy kedves meglepetés	133

Sódervári
Sherlock báró

Az 1671-es évben
Sódervári Sherlock báró
párbajban vesztette életét.
Azóta előkelő kísértetként
úzi-fúzi sötét dolgait.

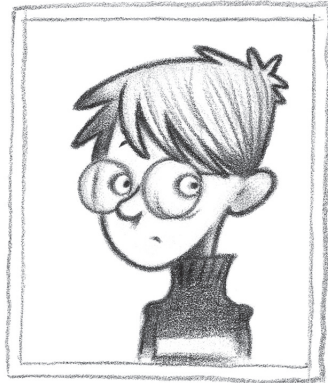
Lili

Az elegáns
kutyahölgy Sherlock
leghűbb barátnője.
Szaglását akármelyik
rendőrkutya
megirigyelhetné.

◦ Kopejka Laura ◦

Laura kalandvágó
forgószélkisasszony.
Imádja a titkokat,
de még ennél is jobban
szereti a titkok nyitját
megtalálni.

◦ Kopejka Maxi ◦

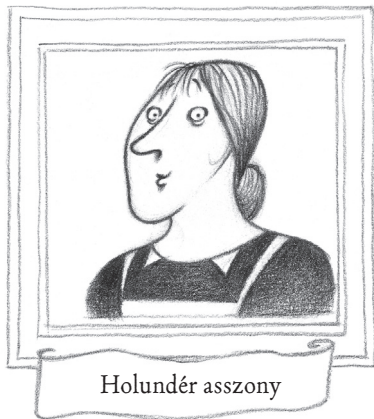
Maxi nem olyan
vakmerő, mint nővére,
Laura, tudása azonban
egész lexikonokkal ér fel.

Laura és Maxi apukája,
a művészet és
a történelem doktora.
Sódervár ősi kastélyában
megvalósítja régi vágyát:
saját múzeumot
rendez be.

Laura és Maxi anyukája,
híres archeológus.
Beutazta már a fél világot,
azt kutatja, hogyan éltek
évezredekkel ezelőtt az
emberek.

A szigorú házvezetőnő
a Kopejka család
gyermekeinek örök réme.
Vizslató szeme mindent
észrevesz.

Hurrá, szünidő!

Mint a forgószél, úgy viharzott be Kopejka Maxi a nővére szobájába, és odatornyosult Laura elé.

- Add vissza azonnal! - rikoltotta fenyegetően.

Elég volt egyetlen pillantás, és Maxi vérben forgó szeme elárulta, hogy ennek fele se tréfa.

Laura meg is kérdezte kapásból: - Elárulnád, miről beszélsz egyáltalán? - Majd érdeklődve hozzátette: - Mit adjak vissza neked?

- Az új zseblámpám tartalékelemeit - kiáltotta a fiú.

- Kiloptad az íróasztalom fiókjából!

- Vagy úgy, hát azokat! - nyögte Laura megvetően.

- Sajnos a CD-lejátszóhoz kellenek - magyarázta meg a dolgot. - Tudod, ha nem védem valamivel a fülem, folyton Holundér asszony bölcselkedéseit kellene hallgatnom. Rossz kezdet volna a szünidőhöz.

Mármost Holundérné elég régóta szolgálta már a Kopejka családot, és amióta a két gyerek mamája egy dél-amerikai tudósexpedícióról nem tért vissza, a derék

asszonyág a háztartáson kívül Laura és Maxi neveléséért is felelt. Hogy ezt a feladatát hogyan látta el? Nos...

A testvérek szentül hitték, hogy Holundérné hajdanában, mikor még szép és karcsú volt – nem pedig randa és kövér –, Őfelsége, az angol királynő titkosszolgálatának állományát gazdagította, mint a rettenthetetlen 008-as ügynök, és semmi nem maradhatott előtte titok. „Szőke Sörény” lehetett a neve... és így tovább. Éles a szeme, akár a sasnak – különben nyilván nem buktak volna le csaknem mindig, ha valami csínyt követtek el... Még hogy csínyt! Holundér asszony szerint gyalázatot, bűncselekményt, szigorúan megtorlandót!

– A zseblámpám nélkül én márpedig nem megyek el abba a roskatag kolostorba! Fogadni mernék, hogy még villany sincs ott – lázongott Maxi. – Na, ide azokkal az elemekkel!

– Rendben van, okos enged... – morogta Laura, s már kotorta is elő a CD-lejátszót a hátizsákjából. – A lényeg, hogy menjünk végre. Jobb egy sohasem látott kolostor, bármilyen düledező is, mintsem itt penészedni ebben a kinyalt-kifalt kastélyban.

– Tiszta mázli, hogy papa rábukkant erre a hirdetésre a neten – helyeselt Maxi. – Irány, akkor hát, a szépséges Bajorország, a kolostorszálló! Nyilván nem lesz

már düledező, kipofozhatták, azért hirdetik... lesz tó, nyilván... és csónakázhatunk...

- Nyilván! - gúnyolódott Laura, aki tudta, ha öcsce izgatott, hatszor képes elismételni ugyanazt a szót.
- Papa boldog lesz, hogy kutathat a Sódervári család régi bútorai után, hogy még jobban kinyaljuk-kifaljuk ezt a kastélymúzeumot.

Ami azt illeti, ő is gyakran ismételtette azokat a kifejezéseket, melyek okkal, ok nélkül megtetszettek neki...

A kastély, ahol Laura és Maxi lakott a papájukkal, Kopejka Ervinnel, a tudós történésszel, valamint Holundér asszonysággal pár évszázada még a Sódervári grófok tulajdona volt. Kopejka doktor nemrég szerezte meg a főúri épületet, méghozzá azzal a céllal, hogy helyreállíttatja, így az ősi nemesi fészek ismét eredeti fényében fog pompázni... Erről a gyerekeknek különvéleményük volt: sokszor érezték unalmas por- és pókhálótanyának a várkastélyt, de erről majd később... Ami azt illeti, Kopejka doktor amolyan múzeumigazgató volt itt, s úgy érezte, még mindig hatalmas munka vár rá: vadászni szerte-földön a hajdani bútorokra, egyebekre, anyagi áldozatoktól vissza nem riadva megszerezni ezeket...

Történt nemrégiben, hogy egy hirdetésre bukkant. Bajorországból egy bizonyos Brauningер Xavér úr tudományosan megalapozott adatokra hivatkozva állította, hogy a ködös előidőkben arrafelé éltek a Sóderváriak. Mivel Brauningер úr eladásra kínált egy halom holmit, Kopejka Ervin reménykedni kezdett: hátha tényleg lap-

panganak nála becses Sódervári-kincsek. E pillanattól fogva nem volt nyugta. És most...

- Tíz perc múlva indulás - hallhatták apjuk hangját a gyerekek a folyosó végéről.

Nem volt mese, indulniuk kellett. Tulajdonképpen nem is bánták ezt az utazást, talán sok nagyszerű kaland vár rájuk.

- Mondd csak, készen leszel te a csomagolással, ha nem is tíz percen belül, de legalább estig? - mutatott Maxi gúnyosan Laura hatalmas ruhatömegére.

- Bezzeg te már összepakoltál, mi? Te kis stréber! - hangzott a méltó visszavágás.

- Persze, miért ne pakoltam volna? Megy az, ha észszel csináljuk, és nem kapkodunk.

- Micsoda? - tette csípőre a kezét fenyegetően Laura.

- Bizony, ha terv szerint végezzük a dolgunkat.

- Hogy te... mindent eltervezel? Maxi, állítsd le magad! Most kezdődik a vakáció, nem kell mindent előre kiszámítani. Aztán meg...

- Itt a taxi! - dugta be a fejét Kopejka doktor az ajtó részén. - Mozgás, mozgás!

És Laura mozgott: a ruhatömegeket úgy, ahogy voltak, begyömöszölte a hátizsákjába, ami meg nem fért bele, azt gyorsan az ágya alá rugdosta.

Volt mit cipelniük, alaposan felpakoltak. Holundér asszony már várta a gyerekeket a folyosón. Kalap, kabát, esernyő – úgy nézett ki, mint egy nyugalmazott ezredes. A gyerekekben ebben a pillanatban fel sem merült, hogy ő lett volna a legendás „Szőke Sörény”. Túl azon, hogy ilyen legendát senkitől nem is hallottak...

– Ő meg hol van, hé? – kérdezte Laura halkan az öccsét.

Maxi egyből tudta, kire érti ezt. – Talán csak a nagy napfényben nem látszik – vonogatta a vállát. – Nem *látjuk* – enyhített a dolgon.

Fő a logika, gondolta Laura, és már mondta is a maga aggodalmas változatát. – Valami rosszat sejtek. Azt súgja a hetedik érzékem, hogy... – avval lecsapta hátizsákját Holundér asszony bőröndje mellé, és uzsgyi, irány a kastély.

– Te meg? – rivallt rá riadtan Kopejka doktor, aki már épp bekapcsolta volna az épület fő-fő biztonsági rendszerét.

– Elfelejtettem valamit – felelte lihegve a kislány. – Mindjárt jövök.

S apját félresöpörve már bent is termett.

Irány...

Nem, dehogy a szobájuk! Helyette átszáguldott az előtéren, onnan a Kínai Szobába fordult, vagyis az egyik

kiállítóterembe, ezen át juthatott el ugyanis a zeneszobába. Amely... igen rejtélyes volt, nem egyszerű zeneszoba, mert valami nagy-nagy titkot rejtett, melyről a ház lakói közül csak a gyerekek tudtak. Volt itt ugyanis egy csuda dolog! Egy rejtekajtó!

Ám minden csoda és rejtély ellenére Laura pár perc múlva igen csalódott ábrázattal jelent meg újra az udvaron.

- Mi van? - kérdezte Maxi izgatottan.

- Semmi - felelte a kislány. - Mintha a föld nyelte volna el.

- Így van jól, legalább indulhatunk végre - kiáltotta Holundér asszony, akinek fogalma sem volt, persze, mit nyelt el a föld.

Bár Laura és Maxi ügyet sem vetett Holundérné megjegyzésére - vagy gondolataira! -, mégis igyekeztek minél hamarabb a Nagy Felderítő Asszonyság hallótávolán kívül kerülni.

- Aggódom - súgta végre Laura -, és nem is kicsit... A szobájában sincs. Most mit tegyünk? Nélküle nem vághatunk neki.

Max töprengett. Apjukat figyelte, aki épp a kastély kapuját zárta. Visszhangosan csikorgott a kulcs... aztán a másik. Mit tehetnek, csakugyan? A fiúcska összerendezte.

- Lehet, hogy meggondolta magát. Tudod, milyen.

- De ha valami baja esett? - aggodalmaskodott tovább Laura, s a hangja is reszketett kicsit.

- Itt a taxi! - kiáltotta Holundérné, és már jelezgetett is a sofőrnek az esernyővel.

Maxi idegességében a szemüvegét igazgatta. - Laura, ne félj - nyugtatgatta kevés meggyőződéssel. - Mi baja eshetett volna? Hiszen csak... kísértet.

De ahogy ezt így mondta: „csak”, rögtön elszégyellte magát.

Mivel a szünidő épp most kezdődött, zsúfolásig volt az állomás. Tolongtak a vonatjukra váró emberek, köztük sok gyerek. Laura és Maxi a csomagjukkal küzdöttek, néha azonban arra kellett vigyázniuk, hogy föl ne lökjék őket a kíméletlen tülekedők. Apjuk szerencsére jó előre lefoglalta a jegyüket, így legalább a helykeresgélés miatt nem kellett izgulniuk.

- Majd én - mondta Holundér asszonynak Kopejka doktor, ahogy elhelyezkedtek a hegyvidék felé induló vonatban.

Az ajánlatot a házvezetőnő örömmel fogadta el, mert a súlyos csomaggal nem boldogult. Bosszús arccal zötytyent le az ülésre. Keserveset sóhajtott, mint aki neheztel a világra, mert minden bajában magára hagyják.

A gyerekek akaratlanul is elvigyorodtak. Főleg, ahogy látták, miként kotorja elő édességét Holundérné, s hamarosan a második szemet majsolja már.

Egy füttyjel – és a szerelvény nekilódult.

Maxi kedvetlenül lapozgatott egy könyvet, mely az Alpok kialakulásáról szólt. Laura a tájat nézte szóra-kozottan.

Mindkettejük gondolatai másutt jártak. Mert bizony – tűnődött például Laura – nehéz az élet. Főleg, ha valakinek egy kísértet a barátja. Ráadásul főnemesi származású illető. És az ilyenek... bizony macerás illetők. Buherás dolgaik vannak. Hiszen például mi oka lehetett Sódervári Sherlock bárónak, hogy hirtelen csak úgy mellőzze ezt a hegyi kirándulást? Vajon miért nem mutatkozott? Nézzük az ügyet – töprengett tovább a kislány – a másik oldaláról. Onnan, ahonnét nem is látszik. Merthogy a kísértetek nem látszanak, legalábbis a közönséges halandók, normális emberek számára nem. Ők is... hát tiszta véletlen, hogy Maxival miért látják ezt a rangos szellemet, Sódervári Sherlockot.

Az egyszerű magyarázat nem más, mint hogy egy éjszaka tisztára gyanútlanul megérintettek egy gyertyatartót. Honnan tudhatták volna, hogy az addig láthatatlan Sherlock ugyanezt a vackot fogta meg? Így jött létre egy

kapcsolat, zárult valami áramkör, mivel hogy ráadásul közben telehold is volt. Összejött tehát minden, ami egy ilyen csuda dologhoz kell... Ugyanis ősi kísértettörvény, hogy ha egy szellem és egy ember – persze teleholdnál – egyszerre érinti meg ugyanazt a tárgyat, az addig láthatatlan kísértet az ember számára látható lesz. Legyen az a tárgy bár egy laptopklikkentő, egy vécélánc... vagy mint jelen esetben: egy gyertyatartó.

Ők épp egy gyertyatartót fogtak meg... és na tessék! Egyszerre ott termett Sódervári Sherlock báró, akiről eleinte még azt sem tudták, kicsoda, és ott volt egy kis kutyus is. A láthatóvá vált szellem ezt a szintén láthatóvá lett ebet szorította épp magához, és az ebről kiderült később, hogy ő Lili, a főúri négylábú. Aztán csakhamar összebarátkoztak ők négyen: a báró, Lili, Maxi és Laura.

Csakhogy ezek a szellemek hol lehetnek most? Ezen emésztette magát Maxi nővére, és nem talált magyarázatot.

A fülkét csakhamar erőteljes horkolás zaja töltötte be: Holundér asszony elaludt.

Kopejka doktor pedig azt kérdezte: – No, akkor... nem lenne ideje egy korty kávénak... esetleg?

Maxi és Laura csak a fejüket rázták hevesen, tiltakozásuk jeléül.

- Rendben, hát majd utánam jöttök, ha mégis meg-gondoljátok magatokat - felelte a tudós apa, és már el is tűnt.

S abban a pillanatban...

- Ezer kartács és bomba, millió lerobbant laptop és süllyedő tankhajó - hallották meg a testvérek a furcsa, de jól ismert hangot -, ilyen kellemetlenül se utaztam még. Na-ha-hagyon kényelmetlenül! Hapci!

A báró volt az! Tüsszentett, így nem folytatta régies szavakból és trendi fogalmakból kavart szitokárada-tát. A lényeg nem is ez volt, hanem a látvány! Laura és Maxi, ahogy felpillantott a hang irányába, hát... most rémültek meg csak igazán. Orruk előtt ugyanis ott him-bálózott egy kicsit áttetsző alak, méghozzá fejjel lefelé. A csomagtartóból szivárgott elő, annak hálólukain át!

A hosszú, fürtös paróka elcsúszva, csálén lógott a fi-gura fején - egy komor férfifejen! -, dühös szempár vil-logott a gyerekekre... ijesztő látványt nyújtott az egész. Vigaszt és biztatást csak a kicsi kutya jelenthetett, ő annál vidámabban csóválta farkát, látszott rajta, örül a találkozásnak.

- Sódervári nagyurunk! - kiáltotta meglepődve Lau-ra, és tényleg nem tudta, mit tehetne hozzá ehhez, vég-ső soron akkora volt a megkönnyebbülése.

- Helló, Lili - mondta Maxi, és a kutyuska örvendezve vakkantott vissza neki, kereste máris a helyét az ülések egyikén, s lebegett arra buzgón.

- Nagyurunk... Sódervár... meg akármi! - mérgelődött a báró. - Miért, talán valaki mást vártatok?

A gyerekek önkéntelenül is elmosolyodtak. Igazán nagy volt a hirtelen jött boldogság!

- Hát nekem ma mindenből jól kijut - folytatta a báró zsörtölődve. Vadul felszaladt a szemöldöke, így nézett végig magán, majd igazgatni kezdte zilált öltözetét.

A gyerekek így is hihetetlenül elegánsnak találták!

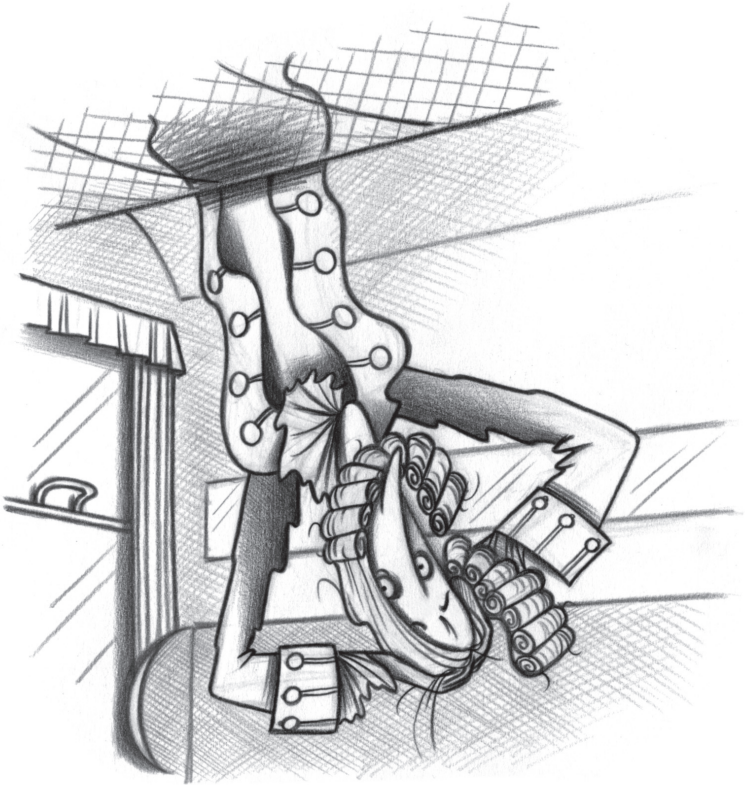
- Na de hova tűnt el, mi volt ez az egész? - tért azonnal a lényegre Laura.

- Nagy sora van annak.

- Honnan kavarodott elő? - nyaggatta tovább a kislány. - Hol volt eddig?

- Hol voltam? Egy kövér cselédnőszemély csokoládéval teletömött kézitáskájában, ott lapultam! - háborgott tovább a nagyúr, s közben megvető pillantást vetett a horkoló illetőre. - Persze, én nagyon kicsire össze tudom húzni magam. Áttetszőre! Csak mostanság mintha kijöttem volna a gyakorlatból.

A kísértet előkotort egy monogramos selyem zsebkendőt, azzal kezdte tisztogatni fekete, csatos cipőjét.

Egyebek mellett így morgott-háborgott tovább: – Maradtam volna otthon! Tényleg elment az eszem, hogy a kastélyt a talizmánom nélkül hagytam el. Kezdetől fogva rossz csillagzat alatt áll ez az egész kiruccanás. Tudnám, mi az átok szelleme...?

A gyerekek vigyáztak, el ne mosolyodjanak ezen. Hanem a báró kezdett végre megnyugodni, parókája is a helyére került, s díszkabátjának ujjából megint gondosan kilátszott fehér csipkekézeltje.

- A mindenit - mondta némiképp elégedetten Sherlock.

- Miféle talizmánról beszél kigyelmed? - tudakolta Laura.

- Utunkra készülődve, ennek a kis valaminek a keresésére indultam. A talizmánomról van szó, na. Ez pedig egy kis fababa. Jó háromszáz éve ajándékoztam Terézia testvérkémnek, aki rajongott érte. E babácska a szerencsehozója lett, majd ahogy útjaink elváltak, visszaadta nekem, legyen immár az én emlékem.

Itt a báró keserveset sóhajtott, majd figyelmét ismét ruházatának szentelte: térdszalagjával bíbelődött. Miután a selyemharisnya eligazgatásával is megvolt, odalett Kopejka doktor pillanatnyilag üres helyére. A hűlt helyet, Laura és Maxi nem félt, úgysem fogja megmelengetni, így aztán, ha a papa visszajön, nem vesz észre semmit.

Lili szintén könnyedén lebbent le a magasból gazdája ölébe.

- Fél éjszaka kerestem, de hiába. Hiába! - nyögte a nagyúr. - Jó, mindegy... vagyis egyáltalán nem mind-

egy. Az bizonyos, hogy jó rég nem láttam. Halvány emlékem sincs róla, hová tehettem azt a kis drágát. Biztos valami jó helyre, azért nincs meg. Félni kezdtem, elalszom a végén, lekésem az indulást, ezért döntöttem úgy, hogy ennek a cselédnőszemélynek a táskájába bújok be Lilikémmel. Ott állt a degeszre tömött úti alkalmatosság a folyosón, beférni meg nem volt gond. Lapultunk, el is aludtunk, így minden összejött – vigyorgott Sherlock.

Csend támadt.

– Hát ennyi – fejezte be a báró.

– Igen, de mi nagyon aggódtunk önért – jegyezte meg Maxi.

A báró szemöldöke felszaladt. – Csakugyan? – kérdezte hitetlenkedve, de máris titkos büszkeséggel.

– Hm... picit – „zsugorította” a dolgot Laura, nehogy a végén túlságosan elbizakodott legyen Sódervári Sherlock. Hajlott ő ugyanis az ilyesmire!

– Na jó – mondta akkor a báró. – Vagyis köszönöm szépen, igazán aranyos. Hiányoztam? Hahaha. – Pödört egyet a bajszán, tett egy laza mozdulatot, kört írt le a levegőbe. – Olyan izgatott vagyok, el sem hiszitek! Hogy szokás mondani ezt ma, Laura?

– Ne tudd meg – harsogták a gyerekek kórusban.

- Haha. Ne tudd meg! - bólogatott a báró, akinek továbbra is borzasztóan tetszetek az újmódi kifejezések.

- Nem mondod! Igaz? Így is jó, ugye?

- Aha - bólogatott Maxi.

- Mert ugye... megvan annak pár száz éve, hogy én utoljára a hegyek közt jártam. Ráadásul most valami ódon kolostorban lesz a szállásunk. Hej, de jókat fogok ott szállodogálni - mozgatta meg áttetsző tagjait.

A gyerekek nevettek. Miket tud összehordani ez a szellem!

- Nem lesz sok virivári-lárifári újmódi frinc-franc...

- Ez nem szép kifejezés, nem nagyon illik ilyet mondani - jegyezte meg Laura, mutatóujjával tréfásan megfenyegetve a bárót.

- Jó, úgy értem csak, hogy inkább a magam régi világát látom majd viszont.

A gyerekek nem akartak magyarázatokba bonyolódni, mármint hogy a hajdani kolostor ma már modern szálloda. Maxi vigyorogva azt közölte inkább: - Áporodott levegő, ódon falak... és talán még valami lesz ott!

- Éspedig?

- Meglehet, hogy találkozik egy fajtatársával - fejezte be a fiúcska.

- Ezt meg én találom illetlen szónak - mennydörögte a báró. - Mert pontosan értem, mire céloztok. De ki lesz az az én szellemrokonom?

- Az lesz, pontosan az. Egy szellem! - vágta ki Laura.

Sherlock ingerülten nézett rá, és izgatottan várta a folytatást.

- Merthogy a kastélyszállóban a hírek szerint kísértet jár! - tette hozzá Maxi, majd kisvártatva előszedte a hotel kis reklámfüzetét, megmutatta öreg barátjának, s közömbösséget színlelő hangon hozzáfűzte: - Egy ilyen modern környezetben kísértet jár.

Sódervári Sherlock csak ámult-bámult, s a nagy ámulattól majd leesett az az áttetsző álla.